„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
...ish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgac" Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

En ejendommelig Kirke. Grace Lutherske Kapel, der nylig er bleven indviet, er den første af sit Slags i Minneapolis, i hele Landet findes kun tre lignende. Det er nemlig en Kirke udelukkende for Døvstumme. Prædikenen, ja endogsaa Salmerne oversættes paa Fingersproget. Ca. 40 Mennesker var til Stede ved Indvielsen. Arbejdet foreståas af Past. J. Flovner.

Kvindernes Stemmeretsforening i Minnesota har fornylig ifølg. „Flkbl." holdt Aarsmøde i St. Paul og der besluttet, at Saloonerne bør afskaffes, at Arbejderorganisationerne gjorde galt, da de støttede Saloonerne (formodentlig ved den nylig stedfundne Afstemning om Saloonspørgsmaalet i Minneapolis), og at Kvinderne vil arbejde imod Krig.

17 Studenter frekventerer ifølg. Am. Luth. Surv. Den norske Synodes forskellige Læreanstalter. Det er gennemsnitlig mindre end 2 fra hver Menighed, 5 fra hvert Præstekald. I den forenede norske Kirke er der omkring 4½ Studenter fra hvert Præstekald, i Hauges Synode omkring 2½, og i den norske Frikirke omkring samme forholdsvise Antal som i Hauges Synode.

Columbia Verdens største Skole. Columbia Universitetet er nu med Hensyn til Studenterantal Verdens største. Begynderklassen talte i Aar 1,059, for første Gang overstigende Tusindtallet. Den 5. Oktober var der indmeldt tilsammen 14,573; samme Dag i Fjor var der indmeldt 12,743. Med Aftenskolelevelever og Studenter i „Extension" Departmentet vil maaske yderligere 5,000 naas, og Klassen, som begynder i Februar vil yderligere øge Antallet af frekventerende. Universitetets Indtægt i det Aar, som just er endt, var $2,920,031, og dets Udgifter overstieg Indtægten med $13,592.25.

Ifl. en lutherske Adressekalender, der er udgivet i Minneapolis, redigeret af Past. Wendell af den svensk luth. Aug. Synode, findes der følgende lutherske Kirker og Institutioner i denne By: Den svenske Augustana Synode 13 Kirker, Nordvestsynoden 8, den forenede norske Kirke 6, den norske Synode 10, Missourisynoden 6, Minnesotasynoden 1, Iowasynoden 3, den norske Frikirke 10, de to danske Samfund hver 1, Eielsensamfundet 1, Haugesynoden 1 og det lutherske Brodersamfund 1. Der er ialt 63 lutherske Menigheder. Desuden findes der 1 College, 1 theologisk Seminar, 5 Forlagshuse, 4 Hospitaler og 6 andre Barmhjertighedsforeninger. 12 lutherske Tidsskrifter udgives i Byen. Kommunikantantallet er 35,393.

Chicago vil spare $300,000 den første Dag i Ugen. Hvem som helst holder et „tippling house" eller et Sted, hvor der sælges eller bortgives Likører, aaben den første Dag i Ugen, almindelig kaldt Søndag, skal mulkteres ikke over $2,00, siger Illinois' Love, og Wm. Hale Thompson, Chicagos Borgmester, har ordret alle Chicagos Salooner til straks at holde sig Loven efterretlig. Ordren traadte i Kraft, den 10. Okt. til Vrøgrelse for en lille Hær af Pimpere, som saa anslaas der, har spenderet $300,000 hver Søndag for Drik. For første Gang i over 40 Aar, siges der, vil Byen se (har altsaa nu set) en „tør" Søndag, og de 7,000 eller flere Salooner vil for denne Dag være fri Avertissement for Anti-Salon-Krøsterne.

En Baptist-Theolog skriver: „Jeg ønsker at sige, at et af de svageste Punkter i vort Samfundsliv er Forsømmelsen af at holde Samfundsblade. Sikkert de fleste af os, om ikke os alle, tilkommer den skarpeste Bebrejdelse for vor Efterladenhed med Hensyn til Samfundsbladene. Det vil betale sig, betale sig umaadeligt, betale sig maaske bedre end nogen anden Indsats for Præster, Lærere, Diakoner, og alle for øvrigt, at fremme vore Samfundsblade." Mon dette ikke ogsaa passer for vort Vedkommende?

Kirken intet Underholdningsbureau. Dette siger Rektoren ved en Episkopalkirke i Collingswood, N. J. Maaske han ikke har valgt den viseste Methode til at udryde Morskabs- og „Supper"-Manien blandt sit Folk, siger „The Luth.", men det er ydmygende for en Præst, naar hans Løn skal tilvejebringes ved Overskuddet fra slige Underholdninger. Hans Bestemmelse at gøre en Ende paa disse anstødelige Methoder kostede ham Freden i sin Menighed, og mange forlod den. Men i Princippet er han ret paa det, og hans Standpunkt er heltemodigt og maa anbefales.

I „Kl. Saml." af 17. Okt. skriver Past. J. P. Lillesø: „I et Blad hjemmefra hedder det: Biskop Ostenfelt mener, at de Linier, der har afgrænset de kirkelige Retninger, bliver svagere og svagere. Det vil sige, at „Indre Mission" og „Centrum" og „Grundvigianerne" kommer hinanden nærmere og nærmere, hvad vi maa kalde godt og glædeligt for hele den danske Menighed."

En anden Udtalelse der hjemme fra, som gaar i samme Retning, lyder saaledes: „De forskellige religiøse Retninger skal befrugte og udfylde hinanden." (Læs 1. Kor. 12, 14—27).

Luther College.

Forslaget om, at Trinitatis Seminarium flyttes til Luther College, Racine, Wis., som Aarsmødet henstillede til Samfundets forskellige Kredses Drøftelse i det kommende Efteraar, bør vistnok nu ifølge Udfaldet af Afstemningen i Kredsmøderne anses for afgjort derhen, at Trinitatis Seminarium bliver, hvor det er og fra Begyndelsen af har været.

Det var sikkert ogsaa unaturligt andet, da det allerede for fire Aar siden har holdt 25 Aars Jubilæum her, og der ingen anden Grund angaves eller saas til Forslaget om dets Flytning end at finde Brug for Luther College.

Men nu staar vi saa over for det virkelige Spørgsmaal: Hvad skal vi gøre med Luther College? Lad os nu drøfte det og give gode Raad, hvem der kan.

Vi kan godt gaa ud fra som givet, at Luther College ikke kan fortsættes som Skole uden Støtte — lige meget om det ledes af Samfundet eller af Kredsen, hvor det ligger, eller det er under privat Ledelse.

Det er da naturligt at spørge: Er det saa overhovedet værd at tænke paa at fortsætte Luther College som Skole?

Jeg vil her aabent tilstaa, at jeg oprindelig var med paa Tanken om at starte denne Skole, og jeg var ligesaa med paa, at Samfundet skulde købe den, og videre vil jeg sige, at det vil gøre mig ondt, om vort Samfund ikke mere skal kunne drive denne Skole.

Men kan det lønne sig at drive Skole med Understøttelse? — thi Underbalance vil vi slet ikke tænke paa.

Kan det lønne sig? spurgte en vis Mand her i Sommer, da en Farmer henstillede til ham at lade et vist Arbejde gøre. Farmeren svarede med et andet Spørgsmaal: Kan det lønne sig at klippe Deres Græsplæne?

Vi gør saa mange Ting, der forretningsmæssigt set slet ikke kan lønne sig; men det forskønner og højner Livet, og saa gør vi det og mener, at det paa sin Vis lønner sig.

Ligesaa for et Kirkesamfund at drive Skole, selv om det ikke kan gøre det uden et aarligt Tilskud.

Men een Ting maa indrømmes, nemlig at det fra et egoistisk Synspunkt ikke kan ses, at det lønner sig.

Men vi skal jo ikke være egoistiske, og det forskønner da heller ikke Livet for den enkelte at være det.

Lønner det sig for et Menneske at elske sin Næste som sig selv? Jeg mener, det gør det, selv om det kræver Ofre at gøre det.

Lønner det sig at drive Hedningemission? eller overhovedet at drive Mission? Som man ser det; de, der Aar efter andet, Aarhundred efter Aarhundred fortsætter dermed, de mener sikkert, at det lønner sig.

Men — — har du tænkt paa, at en meget stor Del af Missionsarbejdet er kristeligt Skolearbejde, som ikke alene maa støttes men saa godt som udelukkende bæres af dem, der driver Missionen?

Hvorfor saa ikke være glade ved at støtte kristelige Skoler for vor egen og vort eget Folks Ungdom!

Gode Skoler kan ikke gøres lønnende eller rentable i egentlig Forstand.

Staten støtter Universiteter, Normalskoler og mange andre gavnlige Institutioner ud fra det Synspunkt, at det paa sin Vis lønner sig at give den opvoksende, fremadstræbende Ungdom en god Opdragelse og Oplysning.

Det er en Grundaarsag til, at Kirkesamfund ikke kan holde Skole uden Understøttelse.

Mange vil maaske saa mene, at det da er klogest og bedst for Kirken at overlade til Staten at drive Skolearbejdet.

Men dertil maa svares, at Kristendommen og dens Sandhed er det væsentlige Dannelsesmiddel, og at Kirken som Bærer og Befordrer af Kristendommen i højeste Instans er ansvarlig for Ungdommens Opdragelse og Dannelse, og da Staten i dette Land er løsrevet fra Kirken — omend i nogen Grad under dens Indflydelse — saa kan den ikke give Garantier for kristelig Indflydelse eller mod vantro Indflydelse ved dens Skoler.

Derfor og netop derfor kan Kirken i dette Land aldrig komme bort fra som en af sine helligste og dyreste Pligter at drive Skole, ogsaa højere Skoler, for at de fremadstræbende unge kan faa lige saa god Uddannelse under kristelig Indflydelse, som Staterne byder dem uden denne Indflydelse.

Set ud fra dette Synspunkt mener jeg, at vi fremdeles har Brug for Luther College som Skole.

— — —

Og det, jeg saa egentlig vilde med disse Linier, det var at støtte den Tanke, som Past. Krogh fremholdt her i Bladet for en Tid siden, at hjælpe Luther College til at fortsætte sin Gerning ved frivillige Bidrag.

Jeg vil gerne være med at yde Støtte, og det kan næppe fejle, at mange derinde i Kredsen, hvor Skolen er beliggende, og hvor den først og fremmest vil sprede Velsignelse, vil være med til at støtte den paa den Maade. Andre ud over Samfundet vil ogsaa være med dertil.

Lad den Tanke blive drøftet, og lad dem, som det ligger nærmest, se at faa klaret, hvorledes Skolen kan finde sit naturlige Virkefelt, og hvem der vil være med til at holde den oppe ved frivillige Bidrag. Slige Bidrag vil nok vise sig at være lønnende paa sin Vis.

A. M. Andersen.

Komitemedlemmer.

Komiteen for Indsamlingen af Reformationsgaven, de $60,000, er bleven forøget med følgende Præster, som Medlemmer til at bistaa de Præster, der ønsker eller behøver Bistand i deres Menigheder.

For Atlantic Kreds: L. H. Kjær og A. C. Weismann.

Illinois Kreds: J. Simonsen og W. C. Nielsen.

Wisconsin Kreds: C. M. Olsen, N. J. Bing og C. H. Jensen.

Iowa Kreds: Th. N. Jerfild, H. L. Jensen og J. P. Christiansen.

Minnesota Kreds: H. W. Bondo og P. M. Petersen.

Fra de øvrige Kredse, hvor jeg ikke har været, men bedet Kredsformændene vælge Medlemmer, har jeg endnu ikke hørt, hvem der er valgt.

Næsten alle Samfundets Præster har lovet mig deres Bistand, hvilket ved Arbejdets Begyndelse har været en stor Opmuntring. Jeg tillader mig herved at bringe alle dem, der har ladet høre fra sig, min oprigtige Tak

Maatte jeg herved bede alle Præsterne om at give maanedlig Rapport over, hvad der er subskriberet i deres Kald til deres respective Kredsformænd. Det koster kun et Postkort om Maaneden og nogle faa Minutter. Kredsformændene vil da indberette til mig. Naar man er færdig i en Menighed, indberettes hvor meget det samlede Beløb er: hvad der blev subskriberet ved Aarsmødet af Menighedens Medlemmer, og hvad der senere Maaned efter Maaned er subskriberet, Præstens Subskription iberegnet. Vi agter at publisere, hvad hver enkelt Menighed har ydet til Reformationsgaven.

Eders for Subskription.

J. P. Naarup.

„Er det ikke farligt?"

A. N. synes, det er farligt, og en til og maaske mange flere. Det, man synes er farligt, er, at Pastor Skovgaard-Petersen i „Menneskeskikkelser" i Stykket om Adam siger: „Han drømte og syntes, at Gud Herren tog et af hans Ribben og dannede Eva". Dersom man søger at rime denne Udtalelse med Bogens Indledning, Paragraf 2, Side 11, hvor Forfatteren fremstiller sit Skriftsyn, saa kommer man til en anden Opfattelse, synes jeg. Han skriver: „Skulde jeg imidlertid kort karakterisere mit Bibelstandpunkt, vilde jeg kalde det Tillidens. Jeg har den mest ubetingede Tillid til Bibelordets Sandhed. Hver Tøddel i Skriften er, i Forhold til Bibelens Maal: „at gøre vis til Salighed ved Troen paa Jesus Kristus", fuldkommen. Selv Skygger og Skrøbeligheder i Bibelen indgaar som uundværlige Led i denne Bibelens egentlige Opgave. Den Tillid har jeg; og denne min Tillid er ikke den naive Tillid, der ikke ved, hvorom Striden staar, men den prøvede Tillid, der har gjort op med alle Angreb". Jeg ser her intet farligt, men synes, at en Læser, som er vant til at læse med Kritik og skyldig Hensynsfuldhed, maa snart forstaa, at det er ikke Tanken at gøre Bibelens Beretning om Evas Tilblivelse til en Myte eller til Digt, men kun ret kort — uden allenlange Forklaringer — paa en træffende Maade at fremstille, hvorledes Herren aabenbarede for Adam Evas Tilblivelse. Det kan ikke eftervises i Skriften. Forfatteren synes, at saadan har det vel gaaet til. Adam sov jo. Nu skrives det i dramatisk Form, om jeg saa maa sige, og det er straks stødende. Vi er nemlig vant til at faa saadant ind paa en anden Maade. Skulde der da være noget farligt, saa er det, fordi det er fremstillet saaledes, at det er let for mindre dygtige Læsere at misforstaa det.

A. P. Hansen, Oleander, Cal.

Den tyske Drøm.

Tyskerne er ikke paa alle Omraader saa slemme, som nogle er tilbøjelige til at antage, naar deres Handlinger kun flygtig betragtes. Jeg skal dog langtfra optræde som Forsvarer for deres Fremfærd, thi jeg er ingen Beundrer af Tyskernes Jernhaand; men Ret og Sandhed maa have sin Vej i alle Tilfælde, selv om det gælder Tyskerne.

Kejser Wilhelms formentlige Kærlighed til Tyrkerne — de fæle, grusomme, kristusfjendske Barbarer — og hans Alliance med dem er af mange bleven betragtet med Foragt og Afsky, indtil man kom til den Slutning, at Kejseren maatte omtrent selv være en Tyrk om ikke noget værre, da han dog burde vide bedre end styrke og opholde deres umenneskelige Regimente. Og selv om hans Handlemaade i Forening med Tyrkerne og hans Leflen med dem ingenlunde fra et kristeligt Standpunkt kan undskyldes, men maa ganske forkastes og fordømmes, saa er der dog en anden Side til Sagen, der maa tages med i Betragtning, naar man vil fælde en retfærdig Dom ved denne Lejlighed, og det er: „den tyske Drøm".

Det er nemlig slet ikke sikkert, at Kejseren og hans Raadgivere har eller har haft nogen som helst Kærlighed til Tyrkerne — maaske slet ikke mere end du eller jeg, men der har været handlet udfra helt andre Grundsætninger.

Et verdensomfattende Herredømme har været Tyskalands Maal siden Bismarks Dage, og den nuværende Kejser har efter bedste Evne søgt at ralisere Jernkanslerens Plan. Tanken var vel nok om muligt at fravriste England dets misundelsesværdige Verdensherredømme paa Havet; men selv om dette skulde glippe, saa vilde Tyskland — indeklemt som det er — søge at holde en anden Vej aaben for sine overseiske, økonomiske Opgaver, hvor Englands Sømagt ikke kan komme hindrende i Vejen. Og Planen var ikke noget mindre end en Landevej, en Jernbaneforbindelse igennem Tyrkiet, hvis Landomraade forud for de sidste Balkankrige strakte sig lige fra den tysk-østrigske Grændse helt ned til det indiske Hav. Banen skulde da gaa igennem Saloniki, Konstantinopel, Lilleasien, Syrien, Mesopotamien ned til Havbugten. Og Tyskerne har allerede ofret mange Penge paa Planens Realisation, idet de indtil denne Dag er ivrig beskæftigede med Bygning af denne Jernvej, Bagdad-Banen kaldet, med flere paatænkte Forgreninger. Ad denne Vej kunde Tyskerne faa Adgang til det indiske Hav og til nogle af Klodens rigeste Forsyningskilder. For Tyskland er Gennemførelsen af denne Plan et fremtidigt Livsspørgsmaal, der er værd at ofre noget paa. Det er ogsaa ganske sikkert, at der i disse Lande findes en Mængde Raamateriale, Oliekilder, Malm af alle Arter i Bjergene, foruden rige Afgrøder af den fordums saa frugtbare Jord, der nu for Tiden ligger øde eller saa godt som øde. Om disse Landstrækninger var i Tyskernes Hænder eller i Hænderne paa andre dygtige Folkeslag, vilde de kunne afkaste uhyre Skatte. Men under Tyrkerherredømmet er der ingen, der vil gøre nogen Forbedring; thi da vil Regeringen beskatte dem for alt det, Forbedringen er værd. En Missionær fra Syrien, som er hos os i denne Tid, har fortalt mig, at en enkelt Hvedekærne kan skyde fra 50—80 Straa med store Aks fulde af vel udviklede Kærner, naar Jorden vandes.

Med denne Plan for Øje er det ikke saa vanskeligt at forstaa Tyskernes Forhold til Tyrkerne eller den nu paabegyndte Krig paa Balkan. For Tyskland gælder det nu mere end nogen Sinde før om at bevare Tyrkiet og dets Herredømme ubeskaaret, saa den tyske Landevej kan gaa uforstyrret igennem Sultanens Lande.

Men dette ved England og Frankrig tillige. For dem gælder det ogsaa nu mere end nogen Sinde før at hindre Tyskerne i at naa Konstantinopel. De allierede vil jo paa enhver Maade søge at krøble Tyskland, som de finder Vanskelighed ved at knuse.

Det vil heller næppe forbavse Verden, om de Allierede for en Tid indstiller Angrebet paa Dardanellerne for at bruge den dervværende Styrke eller en Del deraf til om muligt at knuse Bulgarien og afslaa det tyske Angreb paa Serbien.

Er Dardanellerne og Bosporus først i Hænderne paa de Allierede, da er Opfyldelsen af den tyske Drøm for stedse umuliggjort, og det ved Kejseren og hans Mænd godt; derfor maa der nu gøres en Kraftanstrængelse, førend det er for sent, hvis nu blot ikke Tyskland af den Aarsag fremskynder Tyrkiets Fald, idet der af den Grund drages saa mange des flere af de Allieredes Tropper til Balkan i Nærheden af Konstantinopel, den By, paa hvilken Alverdens Øjne for Øjeblikket er rettet.

Udelukket er det heller ikke — om end ikke meget sandsynligt, — at det kan blive Tyskerne, der til Løn for den ydede Tjeneste kommer til at skille Tyrkerne af med deres Herredømme baade i Europa og Asien.

Brooklyn, New York City, N. Y., 19. Okt. 1915.

J. J. Kildsig.

Løvfald.

Nu daler du fra dit Sæde,
du visnede Sommerpragt,
du daler med Sommerens Glæde —
Et Offer for Dødens Magt.

Du falmer for isnende Vinde,
for Vinterens død'lige Bud,
dog fødte du i os et Minde
om Dage med Fryd fra Gud.

Nu ældet af Solskin og Væde,
I daler mod Jordens Fang.
Men tusinde Knopper til Glæde
skal springe, hvor før I sprang.

Og falmer I, mine Glæder,
lig Sommerens faldne Pragt,
har Fryd, omend Øjet græder,
I dybt i mit Hjerte lagt.

Der visner slet ingen Glæde,
for evig og altid at dø,
de viger, saa Solskin og Væde
naar Glædernes skjulte Frø.

E. R.

Fra Kredsmøderne.

Ængstelig for Resultat og spørgende: „Hvad kan det i Grunden nytte, at du kommer der?" rejste jeg fidst i August til Kredsmødet i Trufant, Mich. Det var første Forsøg, siden Aarsmødet i Luck, paa at faa de $60,000 subskriberet. Præster og Menighedsfolk mødte mig imidlertid med et Velkommen, som fent vil glemmes. Flere af Præsterne hjalp til at tale Sagen offentlig og privat.

Før jeg selv kom til at tale Sagen Søndag Eftermiddag, var der subskriberet $1,600 af en Befolkning, der ikke er velstaaende sammenlignet med Folk paa andre Steder, jeg har været. En ganske uventet Opmuntring fik jeg efter Mødet Søndag Eftermiddag, idet en Flok unge Mænd kom og subskriberede hver $50. Da jeg rejste derfra, var der lovet $2,200, deraf var $500 fra en Mand, der langt fra kan regnes blandt de rige.

Da jeg kom hjem fra dette Møde, der fik saa stor Betydning for det senere Arbejde, laa der Brev med Løfte om $1000 fra en Enke i Nebr.

Et Par Uger senere gik Turen til Council Bluffs, Iowa, hvor jeg sammen med Past. Kjøller fraBlair havde Møde Tirsdag Aften. Efter Mødet kom en Flok unge Piger og lovede hver $25 og to hver $50. Næste Dag besøgte jeg sammen med Past. Gertsen en Del af Menighedens Medlemmer, baade unge og ældre Mænd, der lovede fra $25 til $150 hver. Resultatet var $1160 med nogle Hundrede Dollars mere i Vente. Nogle af de ældre Mænd der bragte et efter deres Forhold stort Offer. Der var Samfundsforstaaelse og Samfundsinteresse.

I Følge med Past. Gertsen gik Turen til Kredsmødet i Coulter, Iowa. Den første Morgen vilde Sagen ikke rigtig gaa. Jeg havde sat store Forhaabninger til de velstaaende Farmere, derfor en Skuffelse ved første Forsøg. Saa kom Aabningsgudstjenesten, hvor Past. Gertsen prædikede over Ef. 55, 10—13., og Past. Nielsen, Stedets Præst, bød Velkommen med Ordet: „Herre, min Forventning er til dig." Det var just, hvad jeg behøvede baade til Tugt og Vejledning. — Da dette store og dejlige Møde alt har været omtalt i vore Blade, skal jeg kun nævne, at de tilstedeværende gav deres Hjertelag overfor den forenede Kirke til Kende ved at subskribere $4,075. En Enke subskriberede $1000. Fra Coulter gik Rejsen til Marcus, Ia., i Følge med Past. H. L. Jensen og Mr. Rasmus Jul. Sidstnævnte havde lovet at køre os omkring i Menigheden i Ovens, dette gav omkring $700 med Udsigt til betydelig mere fra dette Kald. En Dags Tid fik jeg Lov at hvile i Pastor Søe's hyggelige Hjem. Derfra gik Rejsen saa til Kredsmødet i Racine, Wis. I det væsentlige var dette Møde lig de øvrige Kredsmøder; jeg havde den Fordel at være kendt med de fleste. Men een Ting fortjener at omtales, og det er Ungdomsmødet Søndag Eft. i Gymnastiksalen ved Skolen, hvor vi har holdt et Par Aarsmøder. Salen var fyldt til Trængsel, og for mig saa det ud, som om mere end de tre Fjerdedele var unge Mennesker. Aldrig før saa jeg saa mange unge Mennesker forsamlet for at høre Guds Ord, og der hørtes ikke forgæves, thi jeg ved om nogle, der blev vakt under Mødet. Maatte Guds Aand faa Lov at lede dem til Hvile i Troen paa Kristi Forsoning. Efter dette Møde kom mange af de unge og subskriberede hver $25, andre af de unge havde før dette Møde subskriberet $50 hver. Hvilket Haab for Fremtiden, naar vor Ungdom tager fat paa den Maade. Ialt blev der ved Kredsmødet i Racine subskriberet $3,450.

Efter nogle faa Dages Arbejde i Menigheden i Waupaca gik Turen til Minnesota for at overvære Kredsmødet der og paa samme Tur besøge Owatonna og Hutchinson. Rejsen i Minnesota gav $2,300, hvoraf $1,000 subskriberedes under Kredsmødet. Mødet var ikke talrigt, og mange af de tilstedeværende havde subskriberet under Aarsmødet i Luck.

Arbejdet er bleven organiseret og fortsættes i disse Kredse, og jeg føler mig overbevist om, at om Sagen finder den samme Velvilie og Støtte i Forhold til Evnen i de øvrige Kredse, som i de nævnte fire Kredse, da skal vi faa de $60,000 og et net lille Overskud, saa vi kan være aldeles sikre paa denne Gang at blive færdig med Gælden. Til Dato er der subskriberet $31,790.00.

En hjertelig Hilsen med Tak til alle Venner, som mødte Sagen med Velvillie og Offervillighed. Eders subskriptionshungrige

J. P. Naarup.

Waupaca, Wis., 24. Okt. 1915.

Den sorte Hest.

Det er forunderligt at lægge Mærke til, hvorledes Søndagsevangelierne i denne Tid passer ind i Forholdene, som de er nu. Ordene taler i Øjeblikkets manende Sprog. Tænk paa Jesu Ord: „Frygt ikke for dem, der slaar Legemet ihjel, frygt heller for den, der kan tilintetgøre baade Sjæl og Legeme i Helvedes Ild." Eller Ordene om „Huset paa Klippen" og „Huset paa Sand," om „Floderne, Regnskyllenes og Stormenes Komme". Endelig maa vi ogsaa huske, hvad Jesus sagde: „Dersom Husbonden vidste, i hvilken Time Tyven vilde komme, da vaagnede han og tillod ikke, at der skete Indbrud i hans Hus". Og „Vorder ogsaa I rede."

Alle disse Ord behøver ingen nærmere Fortolkning. Øjeblikkets Alvor er den tilstrækkelige Forklaring. Og dog er det maaske ikke saa meget til Evangelierne, Opmærksomheden vender sig i dette Øjeblik, det er Johannes Aabenbaring, denne mærkelige Synernes Bog, der drager manges Sind i disse stormfulde Tider.

Jeg har tidligere fremdraget Johannes Aabenbaring 6. Kapitel „Ryttere paa den hvide Hest" i Forbindelse med „Ryttere paa den røde Hest". Der var ikke Tvivl om Meningen. Endnu er denne Ryttere ikke naaet indenfor vore Landemærker. Forunderlige Lykke! Der er Grund for det danske Folk til at takke Gud. Men der er en anden Rytterskikkelse, der synes at have Foden indenfor. Det er ham paa den sorte Hest.

„Og jeg saa, og se en sort Hest! Og han, der sad paa den, havde en Vægt i sin Haand, og jeg hørte ligesom en Røst, som sagde: „Et Maal Hvede for en Denar, og tre Maal Byg for en Denar, men Olien og Vinen skal du ikke skade."

Her er heller ikke Tvivl om Meningen. Det er Dyrtiden, der er symboliseret i den sorte Rytter. Han har Vægten i sin Haand. I knappe Tider skal Kornet sælges efter Vægt i Stedet for efter Maal (se Profeten Ezekiel 4, 16). Et Maal Hvede regnedes for tilstrækkelig til en Dags Føde for et Menneske, og en Denar var en Mands sædvanlige Dagløn. Altsaa en Mand maa bruge hele sin daglige Fortjeneste for at faa det tørre Brød til sig selv eller iøvrigt nøjes med Bygbrød, som Fattigfolk brugte. Dog har Dyrtiden sin Grænse: Orientalernes Livsfornødenheder: Olie og Vin skal lades urørte for at bøde paa Kornets Knaphed.

Hvem har ikke i denne Tid, hvor Prisen paa Brødet pludselig løb i Vejret, medens Øl- og Smørpriserne har holdt sig paa det normale, og hvor mange Mennesker har maattet indskrænke deres daglige Levevis — hvem har ikke kunnet se Skyggen af den sorte Hest?

Fortsættes paa sidste Side.

De bør forsikre deres Hjem ved at bruge

Safe Home Matches

Det er de stærkeste og sikreste Tændstikker i Verden.

De kan antændes næsten hvor som helst. De er virkelige Sikkerhedstændstikker.

De gnister ikke. Hovedet falder ikke af. Træet er ualmindeligt stærkt.

De er ikke giftige, og de svarer i enhver Henseende til den ny føderale Lovgivnings Krav.

5c. hos alle handlende. Forlang dem ved Navn.

THE DIAMOND MATCH COMPANY.